

PRÆFATIO.

mittendū, etiamsi Adam lapsus nunquam fuisse. NIMIRUM ad dandam tandem immortalitatem ijs, quos ab initio etiā in statu innocentie Deus mortales condiderat: nequaquam verò fuisse mittendum, ut pro mundi peccatis divina justiciæ solveret seu satisfaceret. Exaggerant in immensum, quòd nec semel in Veteri Testamento, (vel in Novo Testamēto) extet vocabulum hoc SATISFACERE, (quo tamen ipsa Ecclesia nostra habeant in ore indefinētius & crebrius,) nec etiam res vocabulo illi analogā seu equalis. Si qui ex Prophetis veteribus in Messia per spiritum exultarunt; tamen illi secundum eorum opinionem tantum sciuerunt, esse futurum in N. T. aliquem Messiam & ab hoc Messia, eosdem veteres in ultimo die resuscitandos, & vita eterna seu immortalitate donandos.

Deinde, quo ad N. Testamentum, etsi fatentur in N. Testamento scribi pro omnibus hominibus N. T. Christum passum & mortuum esse; tamen hoc pernegant, Christū passum & mortuum esse LOCO seu VICE nostri, passum & mortuum, inquam, esse fatentur pro peccatis nostris. propter causas, quæ mox sequentur: nequaquam verò concedunt, Christum divina justiciæ pro peccatis nostris satisfecisse. Similitudine suam opinionem declarant, quam Socini verbis recitatam infra disputatione decima nona, thesi 62. fusius cognosces, nimirum de rege, qui subditos propter scelera in insulam deportavit. Cum igitur subditi illi in rebelliano animo perseverent, & spem redeundi abjecerint, is mittit filiū, qui tam diu in insula commoretur, & omnia mala istius insule tolleret, donec aliqua perfecerit, ex quibus, animum regis, si resipiscere velint, adeò placatū agnosiant, ut nō modò reditū patere credant, sed & sperēt, quòd beneficiis à rege debeant affici. Sic quoque secundum ipsos Christus jussu Patris venit in hunc mundum ad homines rebelles & pertinaces, tanquā in insulā,

& i.